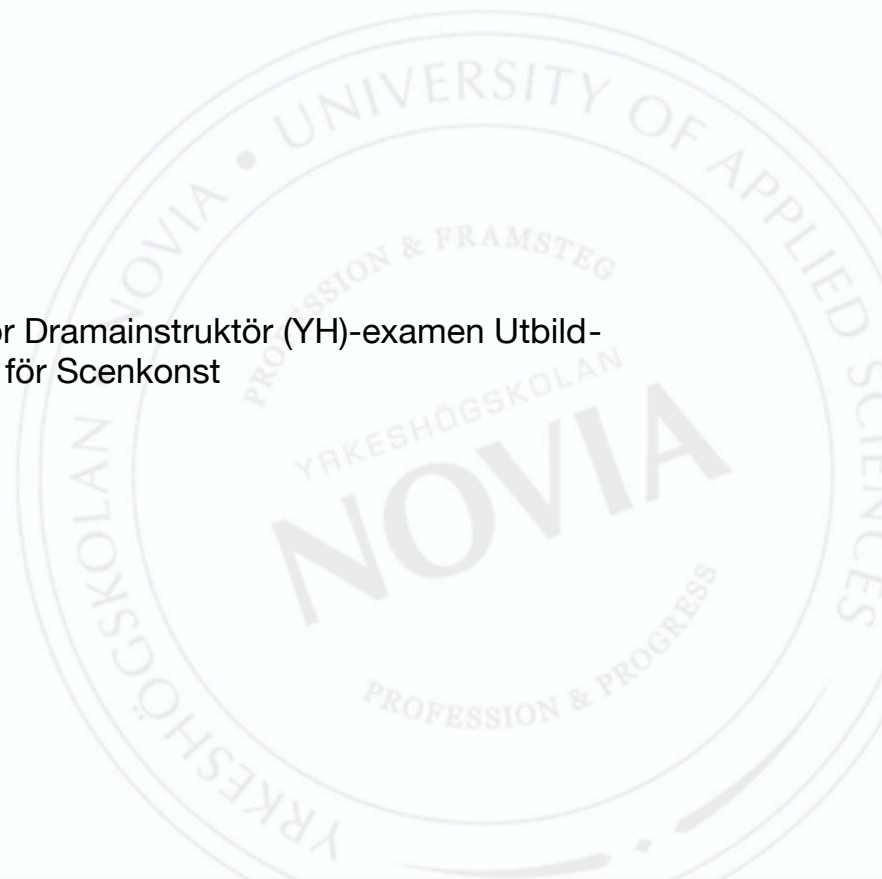

Från frö till föreställning

- Hur processens olika komponenter
påverkade slutresultatet

Ella Väisänen

Examensarbete för Dramainstruktör (YH)-examen Utbildningsprogrammet för Scenkonst
Vasa 2018

EXAMENSARBETE

Författare: Ella Väisänen

Utbildning och ort: Scenkonst, Vasa

Inriktning/alternativ/Fördjupning: Drama och teater

Handledare: Grete Sneltvedt

Titel: Från frö till föreställning - hur processens olika komponenter påverkade slutresultatet

Datum 20.3.2018

Sidantal 21

Bilagor 1

Abstrakt

I denna uppsats reflekterar jag över den konstnärliga arbetsprocessen i skapandet av föreställningen "The Art of Arguments". I texten undersöker jag hur personer, inspirationskällor och problem vi mötte under arbetsprocessen formade föreställningen. Jag berättar om arbetsprocessen och reflekterar över mina egna val och sätt att hantera problem.

Jag ställer mig också i dialog med relevant litteratur och försöker få fram olika insikter jag haft under och efter processen.

Slutsatsen är att "The Art of Arguments" är ett resultat av alla händelser i och kring processen. Alla problem, inspirationskällor och människor var etapper på vårt långa lopp mot premiären, och de formade processen som två händer formar en lerklump.

Språk: Svenska

Nyckelord: Devising, regi, fysisk teater, koreografi

OPINNÄYTETYÖ

Tekijä: Ella Väisänen

Koulutusohjelma ja paikkakunta: Scenkonst, Vaasa

Suuntautumisvaihtoehto/Syventävät opinnot: Draama ja teatteri

Ohjaajat: Grete Sneltvedt

Nimike: Siemenestä esitykseen - kuinka prosessin eri osat vaikuttivat lopputulokseen

Päivämäärä 20.3.2018

Sivumäärä 21

Liitteet 1

Tiivistelmä

Tässä opinnäytetyössä pohdin “The Art of Arguments” -esityksen taiteellista prosessia. Tutkin kuinka eri ihmiset, inspiraationlähteet ja ongelmat, jotka kohtasimme prosessin aikana, auttoivat esityksen muotoilussa. Kerron prosessista ja pohdin omia valintojani ja tapojani käsitellä ongelmia.

Keskustelen myös lähdekirjallisuuden kanssa ja yritän tuoda esiin prosessin aikana ja sen jälkeen saamani oivallukset.

Lopputulos on että “The Art of Arguments” on kaikkien prosessin aikana ja sen ympärillä tapahtuneiden tapahtumien tulos. Kaikki ongelmat ja ihmiset olivat etappeja meidän pitkällä matkallamme kohti ensi-iltaa, ja kaikki prosessiin koskenut muotoili sitä kuin kaksi kättä, jotka muotoilevat palaa savea.

Kieli: Ruotsi

Avainsanat: Devising, ohjaus, fyysinen teatteri, koreografia

BACHELOR'S THESIS

Author: Ella Väisänen

Degree Programme: Scenkonst, Vasa

Specialization: Drama and theatre

Supervisors: Grete Sneltvedt

Title: From seed to show - how the different components of the process influenced the final result

Date 20.3.2018

Number of pages 21

Appendices 1

Summary

In this thesis I will reflect on the artistic process of the show “The Art of Arguments”. I will investigate how different people, sources of inspiration and problems that we met on the way helped form the show. I will recount the process and reflect over my own decisions and ways to handle problems.

I will also have a discussion with my literary sources and I will try to bring forth the different insights I have had during and after the process.

The conclusion I reached is that “The Art of Arguments” is the outcome of everything that happened in and around the process. All problems, sources of inspiration and people were stages on our long journey towards the premier, and everything that touched the process shaped it like two hands moulding a piece of clay.

Language: Swedish

Key words: Devising, directing, physical theatre, choreography

Innehållsförteckning

1. Fröet	1
1.1 Bilder.....	1
2. Arbetsgruppen	3
2.1 Utmaningar i att jobba med en vän	3
2.1.1 Gemensamma inspirationskällor	3
2.1.2 Friktion i gruppen	4
2.1.3 Mitt ansvar som skapare.....	6
2.2 Den tredje spelaren	7
3. Koreografi	9
3.1 Inspiration	9
3.2 Kropp och koncentration	10
3.3 Rörelseserier	10
3.3.1 “Linjen”	10
3.3.2 “Stillbilder”	11
3.4 Den slutna cirkeln	12
4. Scenografiska element	14
4.1 Rep	14
4.1.1 Hjälp från utsidan	15
4.2 Scenkläder	15
4.3 Scenografi = koreografi	16
4.4 Rumsliga lösningar	16
5. Regissör på scenen	18
6. Trådarna möts	20
7. Källförteckning	21

1 Fröet

Saker brukar inte gå som man tänkt sig. Kanske det är universum som ger oss en möjlighet att jobba mera med det som vi inte är så bra på. Jag ville inte göra ett stort projekt som slutarbete. Jag ville inte skriva en pjäs eller regissera. Helst skulle jag bara agerat som skådespelare, men ingen av mina medstuderaende behövde mig i den uppgiften. Därför var jag tvungen att göra motsatsen: skapa ett helt eget projekt och regissera det.

Sommaren 2017 jobbade jag på en restaurang. Jag hade redan länge funderat över vad jag skulle göra som mitt slutarbete. Skulle det handla om sociala medier, feminism, religion eller drömmar? En dag på jobbet vändes allt upp och ner då jag hade en intressant diskussion med min chef. Vi pratade om gräl och hur vi beter oss i obehagliga situationer. Han demonstrerade sitt sätt att undvika gräl som han helt enkelt inte vill vara med om. Han sökte efter något i sina fickor men verkade inte hitta det han sökte efter. Efter en stund tittade han upp på mig och sade: "No, sorry. Can't find any fucks to give". Jag kunde inte låta bli att skratta - vilket absurt sätt att hantera gräl på! Det var roligt just då eftersom vi inte hade grälat på riktigt men om det skulle hända i ett riktigt gräl skulle ju vem som helst bli förbannad. I det ögonblicket fick jag min idé: en fysisk föreställning om bråk och gräl!

Gräl har alltid varit närvarande i mitt liv. Jag har fått uppleva det från olika synvinklar, men jag har aldrig hört någon prata om det offentligt. Det kändes som ett tabu och jag ville ta upp det nu när jag hade en chans.

Det dröjde inte länge innan jag också hade hittat på namnet på pjäsen. Det dök upp i mitt huvud som en blixtn från klar himmel: the Art of Arguments. Jag skrev upp det i min telefon och fortsatte jobba, men så fort jag kom hem började jag fundera på temat.

1.1 Bilder

I min fantasi såg jag stora salen i Casa, före detta huvudkvarter till utbildningsprogrammet Scenkonst, med en soffa på vänstra sidan av salen, ett matbord med rödvit rutig bordsduk och levande ljus framme på högra sidan, en lyktstolpe i bakre högra hörnet och mattor på golvet. Jag såg dansande människor i regn, en romantisk middag, föräldrar som bråkade i vardagsrummet, syster och bror som grälade om vem som får välja tv-

program, en tjej med sin bästa vän ute på krogen, förvirrad över varför vännen plötsligt var så arg och elak. Jag hörde låten *Bedroom dreams* från filmen *The Tourist* och jag visste redan då vem jag ville ha med i projektet: Anna Weidinger, Kristian "Kicke" Nordblad och Matilda Anttila. Möjligtvis även Olof Englund och Felix Häggblom. Anna är min rumskompis och de andra är mina medstudenter. Dessutom ville jag också själv spela huvudrollen. Min ursprungliga tanke var att göra en föreställning där man får följa en karaktär genom livet men man skulle se det ur "grälens perspektiv". Alla scener skulle ha varit olika gräl karaktären varit med om under sitt liv. Slutresultatet blev mycket annorlunda. Varför? Det ska jag undersöka i mitt skriftliga arbete.

2 Arbetsgruppen

Vår arbetsgrupp bestod av Anna, Kicke och mig. Anna kom med i projektet redan i början, medan Kicke kom med först när repetitionsperioden började.

2.1 Utmaningar i att jobba med en vän

När jag hade idén klar för mig själv och hade tänkt lite på utförandet så bestämde jag mig för att genast kontakta Anna. Hon är dansare och teaterpedagog så det kändes naturligt att fråga henne om hon ville vara med och göra koreografi, delta som skådespelare och co-regissera i mitt slutarbete. Hon sa genast ja och under den sista sommarmånaden bollade vi idéer och tankar om det kommande projektet. Det riktiga jobbet däremot började först i november.

2.1.1 Gemensamma inspirationskällor

I början av november 2017 reste vi till Holland på en studieresa. En av de sista dagarna fick vi se en teaterföreställning som hette *For the Time Being* och behandlade temat tid. De hade använt sig av skickliga och roliga sätt för att ge uttryck åt tidens gång och hur människan tolkar tiden. T.ex. med hjälp av rytm- och tempoändringar, ljus, ljud och rumsanvändning. Både jag och Anna gick ut från teatern mycket inspirerade och motiverade att börja våra egna repetitioner. Det var en av de största inspirationskällorna vi hade under processen. För mig var den viktig eftersom den gav mig hopp om att vi också skulle kunna göra något som hade en lika stark inverkan på publiken. Föreställningen väckte mina sinnen och fick mig att fundera på temat. Det var precis vad jag ville nå med *The Art of Arguments*: att publiken skulle fundera på temat, bli intresserade och diskutera det.

När det var dags att börja med repetitionerna diskuterade vi om vad vi tyckte om i *For the Time Being*. Jag tyckte att det fina med föreställningen var skådespelarnas ärlighet - de var genuina och närvarande under hela föreställningen. De hade också en fin kontakt med varandra och med publiken. Skådespelarna var som hundvalpar med öppna ögon och hjärtan. Det är lätt att ta en föreställning på allvar och känna igen sig själv i karaktärerna då de inte har specifika karaktärsdrag eller manér. "It is the body and its movement through and in space that is the crucial generator of meaning and significance in contemporary theatre." (Murray 2003, s.34) Det var något jag försökte uppnå i *The Art of*

Arguments; en genuin kontakt mellan karaktärerna genom ett fysiskt uttryck som publiken kan relatera till. Jag tyckte också om en sekvens i *For the Time Being* då skådespelarna andades i rytmer som tillsammans bildade en ny rytm. Det inspirerade senare andningsrytmen som vi hade i början av vår föreställning.

En sak som både Anna och jag hade lagt märke till och gillade var att det i *For the Time Being* hände många oväntade saker som överraskade oss och fick oss att se på saker i ett nytt ljus. Det fanns plötsliga tempoändringar, oväntad användning av scenografin och ett ögonblick då skådespelarna låtsades vara en del av publiken och väntade på att något skulle hända. Oväntade händelser gör föreställningar intressanta. Om man kan förutse vad som händer tappar man lätt koncentrationen och intresset. Det oväntade hade vi med i slutet på *The Art of Arguments* då trussen med repen och lamporna sänktes ner (läs mer i kap. 4.3 och 4.4). Vi jobbade också mycket med tempoändringar under processen.

Vi bestämde att vi skulle turas om att förbereda repetitionerna så att vi båda skulle få påverka den kreativa processen lika mycket. Det beslutet togs eftersom vi tyckte att vi hade samma vision om hur föreställningen skulle se ut och hurdan atmosfär vi ville skapa. Vi jobbade på det sättet i ungefär en månad.

2.1.2 Friktion i gruppen

Anna var jättebra på att föra projektet åt ett visst håll och hitta lösningar för att nå sina mål. T.ex. ville hon en dag producera text till en scen. Hon tog fram en tankekarta vi gjort med ord associerade med gräl och bad oss välja två av dem. Sedan gav hon oss ett par minuter att skriva utgående från det första ordet varefter vi valde ut snuttar från våra egna nyskrivna texter och bildade meningar utgående från dem. Efter det gjorde vi samma sak med det andra ordet. Plötsligt hade vi mycket text som vi själva producerat och som var fullt användbar. Metoden kallade Anna för *Automatic Writing*. Det är en metod hon hade lärt sig under sin studietid vid Teaterpedagogiska institutet vid Hochschule Osnabrück i Tyskland. Enligt Anna är poängen med övningen att skriva utan att hinna tänka på om det är bra eller dåligt, rätt eller fel. Då skriver man också ner de små guldkornen som man ofta själv omedvetet filtrerar. Det var ett bra verktyg, och även jag använde det senare i processen.

Anna har mer erfarenhet än jag och har därför mer verktyg i sin verktygslåda. Hon hade inga problem att hitta övningar till olika situationer, för att komma till ett visst resultat. Hon jobbade mycket med *Viewpoint*¹ och *Automatic writing*, och med hennes hjälp hade vi snabbt mycket text och rörelse vi kunde arbeta vidare med och en stark grund för föreställningen.

Jag hade inte lika mycket erfarenhet från drama och teater som Anna och färre användbara skaparverktyg i min låda. Därför märkte jag att projektet började glida mig ur händerna i en riktning dit jag inte ville att det skulle ta. Jag märkte att fast vi tyckte att våra idéer för projektet tangerade varandra så var de inte identiska. Därför föll min idé och mitt projekt ur mina händer och rakt ner i Annas famn. Idén som vi båda hade haft i början, hade mognat i oss på olika sätt.

Jag förstod inte längre innehållet i våra scener. Det kändes för mig som om vi var robotar som gjorde rörelse och ljud, men kontakten med min ursprungliga idé fanns inte längre kvar. Föreställningen var inte längre min, den var Annas.

Jag kände mig frustrerad och förvirrad och visste inte hur jag kunde få tag i projektet igen. Det kändes som ett oöverkomligt hinder att ta upp det med Anna eftersom vi hade bestämt att vi gör projektet tillsammans. Jag upplevde att jag inte kunde säga att jag plötsligt tar över projektet helt och därför blev jag passiv och negativ under våra övningar. En eftermiddag i december fick Anna nog och bestämde sig för att ta upp problemet med mig. Hon sade att det kändes som om det bara var hon som försökte jobba och komma till ett resultat, och hon blev frustrerad då jag bara avfärdade alla hennes idéer och inte ens ville pröva ut någonting hon föreslog. Eftersom jag inte längre hade kontroll över hur min idé utvecklades, ville jag inte hjälpa till att föra den ännu längre utom räckhåll. Jag slutade ta emot nya idéer eftersom jag ville återta projektet och nya ändringar från Annas sida skulle ha gjort det svårare. Här skulle ordentlig kommunikation ha hjälpt oss komma över vårt problem mycket snabbare. Kommunikation är avgörande när man jobbar tillsammans med någon. När ett problem uppstår borde man ta itu med det genast och försöka hitta en lösning. Problem i processen behöver inte heller alltid vara "fienden". Om man ser problem som utmaningar som kan hjälpa en att växa som konstnär istället för hinder som är i vägen för den konstnärliga processen blir processen mer angenäm och

¹ "Viewpoints is a philosophy translated into a technique for (1) training performers; (2) building ensemble; and (3) creating movement for the stage" (Bogart/Landau 2005, kapitel 2)

meningsfull. Det kan hjälpa en att mogna och lära sig om sig själv som konstnär. Detta är en av de viktigare insikterna jag haft då jag har reflekterat över processen.

“Rather than avoiding these problems I have found it fruitful to study them. And this study has changed the way I approach all my work in theatre. The problems became allies.”
(Bogart 2001, s.2)

Vi beslöt att Anna skulle ta ett steg bakåt och jag skulle börja planera alla repetitioner från den dagen ända fram till Scenkonstfestivalen. Det kändes elakt och egoistiskt att ta över hela projektet då Anna hade bidragit med så mycket, men det kändes som den enda lösningen då det ändå var mitt slutarbete. Jag måste därför bara leva med beslutet.

2.1.3 Mitt ansvar som skapare

Under jullovet hann jag låta mina idéer mogna medan jag satt hemma och åt julmat. Jag lät helt enkelt projektet vara och koncentrerade mig på familj, vänner och mig själv. När jag återgick till arbetet i slutet av jullovet kändes det som tankarna klarnat och det var lättare att ta tag i projektet igen. Jag anade att jag skulle göra stora förändringar, men jag visste inte hur stora före jag tog fram min dator. Jag började kolla igenom våra improvisationsvideor som vi filmat i början av processen och videor vi hade tidigare hittat på Youtube och blivit inspirerade av. Jag gjorde helt om två delar och började planera slutet av föreställningen. Beslutet att forma om två stora koreografier togs för att jag helt enkelt hade en känsla av att rörelserna vi gjorde inte hörde ihop. Vi hade inte heller någonsin haft ordentliga undertexter (tankar som karaktären har, som orsakar olika handlingar) till rörelserna eftersom vi bara hade tänkt på hur det såg ut då vi kombinerade dem.

De två sista veckorna var stressiga och fullpackade med program. Vi hade inga lediga dagar och mina tankar var en enda stor röra. Konstigt nog så påverkade det inte våra repetitioner. Det var kanske för att jag hade en klar plan som jag gjort före vi reste till Jakobstad.

Under sista veckan fann jag mig själv räkna dagar tills festivalen är över. Då tog Anna upp något som gjorde henne ledsen. Hon upplevde att sedan jag helt tagit över projektet så hade hennes bidrag glömts bort. Jag hade glömt att på presskonferensen nämna hennes namn i samband med föreställningen och kommunikationen i vår grupp var dålig eftersom

vi alla var så stressade. Jag förstod hennes frustration. Om jag var i hennes skor skulle jag också ha känt mig ledsen och glömd.

Jag ångrar ändå inte att jag tog tyglarna för att få sätta min stämpel på produktionen. Det var min idé och baserade sig ursprungligen på mina erfarenheter, och det kändes viktigt för mig att ha full kontroll över processen och göra ändringar under de två sista veckorna. Under processen var projektet vårt gemensamma men till slut blev den mitt slutarbete och det var viktigt för mig. Fast jag tog över regin så betyder det inte att Annas eller Kickes roller i processen var mindre viktiga än min. I framtiden måste jag ändå försöka komma ihåg vem jag är skyldig ett tack. Det kan vara svårt att komma ihåg eller förstå när man är så inne i arbetet men det är viktigt att alla i gruppen känner sig delaktiga och att deras bidrag får erkännande.

2.2 Tredje spelaren

Vi hade hunnit öva i ungefär två dagar innan Kicke kom med i projektet. Jag hade frågat honom redan tidigare om han ville vara med men då var han inte säker om han skulle ha tillräckligt med energi. Han svarade "kanske", och eftersom jag inte ville låta väntan på Kickes beslut sakta ner planeringsprocessen så fortsatte jag planera som om han inte skulle vara med.

Under de första repetitionerna diskuterade vi möjligheten att ha Kicke med i projektet och vi bestämde oss för att fråga honom igen. En person till kunde ge många nya möjligheter till rörelse, gräl och till förhållandet mellan karaktärerna. Dynamiken blir också annorlunda då det finns tre personer på scenen istället för två. Kicke sa denna gång genast "ja".

Både Anna och jag regisserade och planerade, medan Kickes roll enbart var att skådespela. Han verkade osäker på hur mycket han fick bidra till processen eftersom hans roll var så annorlunda Annas och min. Därför tog det ett tag för Kicke att hitta sin plats i gruppen. För att stärka ensemblen jobbade vi i början mycket med kontaktimprovisation och tankekartor. Vi delade våra egna erfarenheter av gräl och var öppna för varandras idéer och tankar kring ämnet.

Tre fjärdedelar av tiden fungerade vårt ensemble jättebra. Vi var bra på att lösa problem och skapade en bra atmosfär och fann glädje i vårt jobb. Den sista fjärdedelen var mindre rolig och orsaken var att jag tagit full kontroll över regin. Jag blev besatt av att göra alla delar av pjäsen perfekta. Jag är en perfektionist till min natur och när jag vill ha något gjort

på ett visst sätt så får ingen annan konstnärlig frihet eller plats för sina idéer. Det är en svaghet jag är medveten om. Med andra ord blev jag en diktator och det var ödesdigert för vår motivation. Vi tappade glädjen i arbetet.

Jag kan dock inte säga att diktatur som arbetsmodell i ett projekt aldrig fungerar. Olika människor fungerar på olika sätt och för vissa kan det vara befriande att bara följa order.

Kickes förmåga att hoppa och skutta som en gasell var en stor fördel. I vår kurs kallas han för "The Human Spring", vilket betyder "Den mänskliga fjädern". Han är ganska lång och smal, men stark. Det gav oss möjligheten att göra rörelser som vi annars kanske inte skulle ha tänkt på. Han har också en viss erfarenhet av kampsporter, mest från militären, och det var en fördel då vi skapade den korta koreografin där Kicke och jag slåss.

Vi var medvetna om att Kicke jobbade i två projekt samtidigt. Han måste träna på sitt eget slutarbete så väl som med mitt och vi måste anpassa våra repetitionstider till hans tider, och ta i beaktande att han också måste hinna äta mellan repetitionerna. Eftersom vi jobbade så fysiskt ansträngande så försökte vi speciellt i början av repetitionsperioden avsluta med massage eller avspänningsövningar. Man måste som skådespelare komma ihåg att ta hand om sitt instrument och som regissör att ta hand om sina skådespelare.

3 Koreografi

Ordet *koreografi* får mig att tänka på dans och rörelse. Svenska Akademiens ordlista beskriver ordet som *danskomposition* eller *dansbeskrivning*. De grekiska orden “*χορεία*” (dans) och “*γραφή*” (skrivning)² översätts alltså till dansskrivning, eller *dansbeskrivning*. Då betyder koreografi dans som är nedskrivet, och som kan upprepas. Det vi kallade koreografi i vårt projekt var rörelseserier som vi satt ihop och upprepade.

Under de första veckorna av repetitionsperioden gjorde vi inte mycket annat än improvisationer. Vi filmade allt med Annas GoPro-kamera och gjorde nya improvisationer på basen av tidigare övningar. *Viewpoint*, som Anna jobbade mycket med, gav oss klara ramar för arbetet. Det handlar om regler för rörelse i tid och rum vilket innebär t.ex. tempo, varaktighet, repetition, form, topografi och rumsligt förhållande. För oss var *Viewpoint* ett nyttigt verktyg eftersom vi jobbade så mycket med rörelse och kroppslig gestaltning. Vi gjorde också tankekartor med ord vi associerar med gräl och därifrån valde vi ord som vi gjorde rörelser till. Allt detta ledde till koreografierna och rörelserna vi hade i vår föreställning.

3.1 Inspiration

Från september till november bollade vi idéer med varandra och skrev upp allt så att vi skulle komma ihåg det. Jag märkte hur viktigt det är att skriva upp alla tankar man har runt processen. Ett bra tips som jag fått av vänner och lärare på Scenkonst är att bära med sig ett litet anteckningsblock vart än man går. Under processen fick jag många idéer t.ex. på natten som jag inte mera kom ihåg på morgonen om jag inte hade skrivit upp dem. Ett alternativ till ett anteckningsblock är att banda in idéer på sin telefon eller skriva ner dem i en app på telefonen. Jag använde alla tre metoder under processen.

For the Time Being (Föreställningen vi såg i Holland i november 2017) var en föreställning där scen och sal inte delades, utan publiken fick röra sig fritt i utrymmet. Vi funderade på att göra samma sak i *The Art of Arguments*, men beslöt till sist att det inte var en bra idé.

² Svenska Akademiens Ordbok <https://www.saob.se/artikel/?seek=Koreografi>

Risken att sparka eller slå en åskådare var för stor. *For the Time Being* var som en buffé av idéer som vi blev inspirerade av. Skådespelarna tog fysisk kontakt med publiken, sprang som galningar och stannade i oväntade stunder helt simultant. De hade en otrolig kontakt med varandra och med publiken. Föreställningen var en stor inspirationskälla för oss i början av processen. Vi pratade mycket om de olika komponenterna som i föreställningen väckte vår nyfikenhet, som t.ex. hur ljuset påverkade skådespelarnas beteende, inre och yttre tempo, exaktheten i skådespelarnas rörelser och lekfullheten de hade i sina rörelser samt i kontakten med publiken.

Vi fick också mycket inspiration från koreografier vi hade i bakfickan från tidigare och från dansvideor som vi hittade på Youtube, som alla handlade om förhållanden mellan människor.

3.2 Kropp och koncentration

Vi måste ha god kroppskontroll för att kunna behärska olika vändningar och lyft. Därför började vi varje repetition med ett träningspass, oftast kroppsviktsträning eller akrobatik. Det var fint att märka hur mycket lättare alla rörelser kändes då våra kroppar var vältränade och starka. Vi gjorde också oftast en koncentrationsövning i början av våra repetitioner. Vi stod i en cirkel och andades tillsammans med händerna på varandras bröst, sedan tog vi ett steg bakåt och försökte hoppa några gånger med gemensam impuls. Sedan tog vi ännu några steg bakåt och försökte lyssna på varandra så att när en av oss började springa mot mitten så skulle resten också försöka göra det på samma impuls. Ibland var det lätt och ibland var det svårt, men varje gång nådde vi målet med övningen: Att få bättre kontakt och koncentration. Det upplever jag har varit en underskattad del av repetitioner i projekt jag tidigare varit med i. Repetitionerna har börjat och vi har direkt hoppat in i själva utvecklingen av scenen eller föreställningen, och förberedelserna har glömts bort. Hur kan man anta att scenen utvecklas då skådespelarna inte är i kontakt med varandra? Det är som att koka ris i kallt vatten.

3.3 Rörelseserier

De två största koreografiska delarna i vår föreställning var *Linjen* och *Stillbilderna*. Vi utvecklade båda väldigt snabbt och smidigt men de ändrades radikalt i slutet av processen.

3.3.1 “Linjen”

En av våra improvisationer som utgick från att vi bara fick röra oss på en linje ledde till en koreografi. Vi experimenterade sedan med olika sätt att flytta på varandra i linjen. Vi filmade våra improvisationer så att vi senare skulle kunna se på dem och plocka ut de rörelser som fungerade bäst. Sedan tog vi fram akrobatikmattan och började jobba vidare på rörelserna och undersökte olika akrobatiska rörelser vi sett i Youtube-videor och som vi lärt oss på akrobatikkurserna på Scenkonst. Kicke hade också flera akrobatiska övningar i bakfickan från sin praktiktid vid Stella Polaris³.

Linjen utvecklades snabbt och vi blev så engagerade i att få den att se estetiskt tilltalande ut att vi glömde bort att tänka på undertext och orsaker till varför vi lade till vissa rörelser. Vi hade en massa fina lyft och parakrobatiska rörelser, men vi hade ingen undertext, och därför blev linjen ointressant och platt.

Det flesta av våra akrobatiska experiment kom inte med i föreställningen, men var en viktig del av processen. Genom att testa på svåra akrobatiska övningar, hittade vi vägar till nya rörelser och vi fick mera mod att testa parakrobatik och olika lyft. Precis som med ett isberg så syns inte heller helheten av den kreativa processen ovan ytan. Största delen av jobbet är undagömt, men det finns där och är en grundläggande del av processen.

På jullovet tog jag bort alla rörelser som jag inte hittade en bra orsak till att använda. Det kändes som en vårstädning. Jag kollade igenom alla videor vi hade filmat under repetitionerna och alla Youtube-videor som jag hade skrivit ner som inspiration. Sedan tog jag fram editeringsprogrammet på min dator och började skapa en helt ny koreografi, som jag förstod och tyckte om. Den var inte lika full av akrobatiska lyft och svåra vändningar, men den var simpel och exakt och den berättade vad jag ville. Vi lärde oss den två veckor innan premiären.

3.3.2 “Stillbilder”

Koreografin som vi kallade *Stillbilder* skapades utifrån tanken att repet, som vi använde i föreställningen som scenografi och hjälpmedel i koreografin, skulle vara med. Vi gjorde stillbilder med repet till valda meningar från en tidigare övning (som jag förklarar i första stycket i kapitlet “Friktion i gruppen”). Sedan hittade vi sätt att tillsammans med repet röra oss från en stillbild till nästa. Repet påverkade våra rörelser i koreografin, t.ex. var jag

³ *Stella Polaris* är en norsk fri teatergrupp

under min replik: "Stop crowding me, I need space" fastbunden i repet medan Anna och Kicke drog i det för att begränsa mina rörelser. Senare i scenen försökte Anna börjandes från repets ena ända samla ihop det till en rulle. Jag försökte dra repet till mig själv från andra ändan och Kicke försökte få vår uppmärksamhet genom att dra i mitten av repet. I den stunden representerade repet konflikten mellan oss. Det var som en metafor som skapades på grund av att repet begränsade våra handlingar i situationen. I detta fall gav metaforen uttryck till den förtvivlan Annas karaktär kände i situationen. Hon kunde inte få situationen under kontroll och hon kom inte loss från den.

"Additionally, in working with Architecture, we create spatial metaphors, giving form to such feelings as I'm 'up against the wall,' 'caught between the cracks,' 'trapped,' 'lost in space,' 'on the threshold,' 'high as a kite,' etc." (Bogart/Landau 2005, s.11)

Samma scen utan rep skulle ha behövt en klarare grund och orsaker till handlingarna. Om repet inte hade funnits borde vi ha hittat en annan konflikt eller en annan symbol för konflikten.

3.4 Den slutna cirkeln

*I've got no strings to hold me down
To make me fret, to make me frown
I had strings but now I'm free
There are no strings on me.
-Pinocchio, 1940*

Ursprungligen ville jag ha denna vers från låten *I've got no strings* i *Pinocchio* i slutet av pjäsen då grälet är över och alla är fria från repet. För mig är det precis så det känns då man slutar ett gräl. Man är inte längre fastbunden i grälet.

Mina tankar ändrades dock helt då vi hade en improvisation där vi testade olika sätt att använda repet i rummet. Vi band fast repet från olika håll i rummet och det såg ut som ett stort spindelnät. Då började jag tänka på ordspråket "*to get caught in your own web*" vilket betyder "att fastna i sitt eget nät". Det gav mig en idé: en av karaktärerna, eller alla, kunde fastna i nätet efter att de själva spunnit det.

Därför beslöt jag att istället för att karaktärerna till slut befrias från grälet så fastnar de i det. Denna del kallade vi för *The Web*. Föreställningen slutade i en likadan triangelformation som den började i. Jag valde också att ha dikten *He tells her* av *Wendy Cope* både i början och slutet så att den slutna cirkeln blev ännu klarare.

Problemen som orsakade grälen i föreställningen blev inte lösta eftersom karaktärerna inte ville släppa sina argument. Enligt mina erfarenheter händer det ganska ofta med gräl. Lösningen till problemet saknas och därför grälar man om samma sak om och om igen. Den slutna cirkeln var en symbol för detta och förhoppningsvis fick det publiken att se hur otroligt skrattretande och fånigt gräl kan vara när man ser det från utsidan. Kanske någon kände igen sig själv i situationen och började fundera på sitt eget beteende. Det är sällan man är medveten om hur vansinnigt gräl verkligen är då man låter sig uppslukas av det.

4 Scenografiska element

Anna hade en massa idéer om scenografi och kläder redan i september 2017. Hon ville ha en stol och en spegel på scenen och regn som faller ner från taket. Hon sa att hon inte ännu kunde motivera varför men att hon skulle säkert hitta på någon slags symbolik ifall det behövdes.

Men jag ville börja från grunden och bygga upp föreställningen organiskt, bit för bit — som ett hus som byggs ovanpå solid grund — istället för att genast börja tänka på hur det ska se ut på scenen. För mig var det viktigt att låta scenografin uppstå ur berättelsen och inte låta det visuella forma föreställningen. Därför slogs inga av våra idéer fast i detta skede.

Vi hittade ändå våra grundelement för scenografin ganska tidigt i processen men eftersom det var ett gemensamt beslut kändes det naturligare än alla idéer vi haft tidigare.

4.1 Rep

Vi började repetera 13.11.2017. Två dagar senare hade vi redan idén om rep som scenografi i våra huvuden. Vi fick idén från en av de många Youtube-videor vi tittat på som inspiration till koreografi: *GREED | A Story | Told by Jade & Josh* ⁴. Vi testade den genast med ett hopprep vi hittade på TaiKon ⁵ (vårt repetitionsutrymme i Vasa under hösten) och den idén var en "älskling" som jag inte ville "döda". Vi undersökte vad man kan göra med ett rep, och gjorde koreografin *Stillbilder* utgående från det. Eftersom repet inte begränsade våra rörelser i rummet på något sätt kändes det som ett bra tillägg och en fin symbol för ett gräl man inte kommer ifrån. I koreografin höll vi hela tiden i repet på ett eller annat sätt. Grälet släppte inte taget innan vi själva kastade det åt sidan. Efter att repet inte längre fanns mellan oss, slutade grälet abrupt och vi gick alla åt var sitt håll. Symboler som denna är inte alltid planerade. De kan också uppstå spontant och om man råkar märka dem så hinner man kanske ta tag i dem. Det var så det kändes för mig under utvecklingen av *Stillbilder*. Repet som en symbol för grälet var inte den ursprungliga tanken bakom koreografin men uppkom då vi utvecklade koreografin och märkte hur vår

⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=9EMAst0liKE>

⁵ Grundläggande konstundervisning i Vasa

relation till repet påverkade våra handlingar i scenen. Det var som om repet blev ytterligare en karaktär i föreställningen i stället för scenografi eller rekvisita.

4.1.1 Hjälp från utsidan

Min mamma bidrog med idén att göra rep av lakan. Hon kom med förslaget efter att vi märkt hur dyrt rep är om man köper det i en järnaffär. Mängden rep som vi behövde skulle ha kostat oss över 300 €. Med mammas råd och skolans förråd av tyger betalade jag under 5 € för vår scenografi och därför hade jag råd med kläderna som vi hittade senare i processen. När man omges av kreativa människor kan man tillsammans hitta lösningar även till de svåraste problem. Att be om någons åsikter om eller tankar kring ett problem kan hjälpa otroligt mycket. Den insikten var en stor lärdom för mig. Det är nära på omöjligt att hitta lösningar till alla problem om man funderar på dem enskilt. Då man är för nära ett problem, t.ex. när det är ett eget projekt, kan det vara svårt att se helheten och man blir fast i detaljerna. Då gör man lätt fel beslut. Någon på utsidan av problemet kan hålla i svaret utan att den vet om det eftersom den kan se helheten. Man måste bara våga be om hjälp.

4.2 Scenkläder

Kläderna var ett mysterium för mig under största delen av repetitionsperioden. Allt jag visste var att vi skulle vara barfota, resten skuffade jag fram till slutet av processen.

Ursprungligen tänkte jag att vi borde klä oss i beige och brunt, så att det passar ihop med vår scenografi. Då skulle jag inte heller behöva stressa över att hitta något häpnadsväckande, utan kunde koncentrera mig på repetitionerna.

Vår lärare och Profileringsansvarige på Scenkonst, Gabriele "Gaby" Alisch tyckte att de färger jag ville ha i scenkläderna inte passade ihop med temat eller karaktärerna. Hon föreslog att vi kunde använda svart och vitt, eller svart, vitt och grått som färger i våra scenkläder. Efter det kunde jag inte tänka på något annat. Jag var säker på att det var rätt riktning. I alla andra delar av processen hade jag en stark drivkraft som förde mig till slutresultatet, men jag hade ingen vision rörande scenkläderna. Därför påverkades jag lätt av alla andras åsikter.

Anna gav mig senare idén att använda färger som passade till karaktärsdragen istället för att ha bara svart, vitt och grått som färgskala. Det var en annan idé jag genast tog in, men jag var ändå inte helt övertygad om att Gabys idé borde slopas. Därför hade jag den i

bakhuvudet då vi gick till loppmarknader, klädbutiker och skolans teatergarderob i jakten på rollkläder.

Till mig själv sökte jag bara svarta kläder, till Kicke vita, blå eller gröna och till Anna sökte vi grå eller beige.

Vi hittade scenkläderna under de två sista veckorna före premiären. Först hittade vi kläder åt Anna; en grå skjorta och gråa byxor. Jag ville klä henne i neutrala färger eftersom hennes karaktär, i motsats till de andra karaktärerna, försökte undvika gräl. Sedan hittade vi mina scenkläder: En röd jumpsuit, som passade min aggressiva och manipulativa karaktär perfekt.

Kläderna som vi valt till Annas och min karaktär var väldigt festliga, vilket ledde till att jag ville klä Kicke i en kragskjorta. Därför fick hans karaktär ha på sig både svart och vitt. Det ljusa fick symbolisera naiviteten och lekfullheten i hans karaktär, och det mörka symboliserade för oss hans barnsliga beteende, som kunde vara en börda.

Sist och slutligen passade våra scenkläder fint till våra karaktärer och jag är säker på att det hjälpte publiken att skilja på oss. Om vi alla hade haft samma tråkiga färg på oss som jag först tänkte, skulle våra karaktärer och deras olikheter inte ha varit lika klara för publiken.

4.3 Scenografi = koreografi

I början av föreställningen låg vi alla fastbundna med repet med fötterna mot mitten. Vi kallade det för *Triangeln*. Det var en bild jag hade i huvudet som jag ville göra till verklighet. Redan en vecka efter att vi första gången pratade om rep som scenografi såg jag bilden i mitt huvud. Jag vet inte varifrån bilden kom men jag välkomnade den med öppna armar. Triangeln var egentligen ett koreografiskt element, men scenografin hängde starkt samman med den och därför blev gränsen mellan koreografi och scenografi flytande.

Samma sak hände med *The Web*. I rummet där vår föreställning visades var strålkastarna fast i en truss som man kunde föra upp och ner med hjälp av motorer i taket. Vi band fast en del av våra rep i den och lät repet hänga där under största delen av föreställningen. I slutet av föreställningen togs trussen ner för att skapa en bur och vi drog ner delar av repet så att vi kunde skapa *The Web*, nätet. Det blev ett starkt och överraskande element, vilket också gjorde det väldigt intressant.

4.4 Rumsliga lösningar

Två veckor innan premiären flyttade vi till Jakobstad för att få repetera i utrymmet där vi skulle ge våra föreställningar. Blackboxen på Campus Allegro är stor och har nya strålkastare och ett nytt ljudbord.

Som jag redan nämnde så hängde vi rep i trussen i Blackboxen. Det var ett beslut vi tog efter att ha anlänt till Jakobstad eftersom vi inte var säkra hur den sista scenen skulle se ut innan vi hade jobbat i utrymmet. Ursprungligen tänkte vi att repet skulle hängas i rummet från olika håll, men vi visste inte var vi kunde knyta fast det. Väl på plats märkte vi snabbt att trussen var perfekt för våra behov. Förstås fanns det många frågor kring idén: hänger vi repet i trussen under föreställningen eller ska det finnas där hela tiden? Hur hängs det upp så att det är lätt att ta ner under föreställningen? Ser det verkligen ut som ett spindelnät eller är det mer som en djungel? Vad kommer publiken att tänka när det hänger rep i taket redan i början?

Hur än vi ifrågasatte idén så kom vi inte ifrån den. Det var den bästa lösningen till vårt problem, och gav vår föreställning ett överraskningsmoment som jag tyckte behövdes.

Det finns ändå en faktor i rummet som orsakade problem för oss under de sista veckorna. På vänstra sidan av rummet sett från läktaren, står en stor pelare några meter bort. När man ser mot scenen skymmer pelaren sikten så att en del av publiken inte kan se vissa av scenens bakre delar. Om vi placerade oss i bakre delen av rummet, var utrymmet vi kunde röra oss i och synas således begränsat - vi måste alltså placera oss i rummet så att hela publiken kunde se oss. Vår lösning till problemet inkluderade att avgränsa sittplatserna så att ingen i publiken satt direkt bakom eller på vänstra sidan av pelaren.

Vår tekniker, Olof Englund, hade däremot sitt högkvarter så långt till vänster på läktaren som möjligt. Det betydde att det fanns vissa delar av föreställningen som han inte alls kunde se. Det gjorde hans jobb lite mer problematiskt än det borde ha varit, men vi fixade det med auditiva stick. Han visste precis vad våra repliker var och kunde göra ändringar i ljus och ljud utifrån det.

5 Regissör på scenen

Under mitt andra studieår på Scenkonst läste jag Minna Valkamas (2013) slutarbete “Jag ser dig inte men jag hör vad du tänker!”. Där pratar hon om utmaningen i att vara både regissör och skådespelare i ett projekt. Jag märkte att även om jag var medveten om utmaningen i att regissera sig själv så blir det ännu lite annorlunda då man samtidigt regisserar andra. Jag glömde lätt bort mig själv och regisserade bara mina medspelare. Dessutom märktes det att jag tänkte mer på koreografi än undertext.

När vi började med projektet så koncentrerade vi oss mest på rörelser som vi gjorde antingen i par eller en person i taget. Det gav oss möjligheten att oftast ha ett yttre öga som kunde ge feedback direkt. Det var inte längre möjligt när vi sedan satt ihop rörelser till en koreografi och där kom kameran in. Precis som Valkama (2013) så använde vi oss av kamera för att kunna se på vad vi gjort på scenen. Det var speciellt nyttigt då vi jobbade med koreografi eftersom det var så tekniskt och åskådligt. I improvisationsfasen använde vi oss av kameran för att komma ihåg koreografi och enstaka rörelser, och för mig var det bra då jag kunde se på mina egna rörelser och rätta mig själv då jag såg problemet i dem.

Rörelser kan alltid kopieras, men det var känslorna och undertexten som var det knepiga att fånga med kameran. Först ställer man kameran på rätt plats, sedan spelar man scenen så gott man kan, men man måste hela tiden se till att man ännu är med i bilden. Sedan stannar man, hämtar kameran, märker att GoProsskärmen är för liten för att man ska kunna urskilja vad som händer i inspelningen, och sedan måste man kopiera materialet till sin dator för att kunna se vad som var bra med scenen och vad som inte fungerade.

Det är som om man skulle försöka analysera färgerna i en bild, men när man skriver ut bilden så märker man att printern bara hade svart bläck. Det kändes hopplöst att försöka använda kameran som ett verktyg då vi skulle jobba på undertext eller känslor, och jag tror att det var just på grund av denna svårighet som vi helt enkelt glömde jobba på den delen av föreställningen under en lång tid. Det var först då min handledare Anna Moberg

påpekade frånvaron av undertext som jag märkte hur stela koreografierna verkligen var. Jag hade märkt att det var något i koreografierna jag inte tyckte om eller förstod, men när vi fick vår första feedback så blev det klart och tydligt hur lite vi hade tagit hänsyn till känslor och karaktärer i de starkt koreograferade delarna.

Det var också då jag förstod hur viktigt det är i ett projekt som detta att be människor, t.ex. vänner eller lärare, ge feedback. Om man inte gör det så kan det finnas mycket som inte fungerar och förblir oupptäckt. Om jag skulle göra samma projekt på nytt, skulle jag ha bett Gaby komma i ett tidigare skede och se på repetitionerna. Jag skulle också ha bett mina medstudenter komma och se på så att vi skulle ha fått lite mångsidigare feedback under hela repetitionsperioden.

6 Trådarna möts

När projektet var över märkte jag hur mycket viktigare processen var än själva föreställningen. Jag lärde mig om mig själv, om att jobba med människor och att skapa en föreställning. Även om man ger sig av på ett äventyr ensam och allt man tar med sig är sin idé och en liten verktygslåda, så kommer man att hitta människor på vägen som vill hjälpa till. Man kommer att stöta på motgångar och problem, men man kommer alltid att hitta lösningar och lära sig något av sina misstag. Till sist märker man att den människan man blivit inte skulle finnas utan dessa hjälpsamma människor, motgångar och problem.

The Art of Arguments är ett resultat av alla motgångar vi haft vad gäller scenografi och utrymme; alla problem vi hade med samarbete, ork, verktyg och regi; och all hjälp och inspiration vi fått från familj, handledare, lärare, vänner och främmande människor på datorskärmen.

Den viktigaste läxan jag lärde mig under processen var hur svårt det kan vara att samarbeta med någon som har en lika stark vision som en själv, speciellt om det är en god vän. Är det ens möjligt att dela en vision? Vi trodde att vi gjorde det men det visade sig att det inte var sant. Kanske jag kan komma med en sista liknelse här mot slutet: Idéer är som växter; de mognar och växer på olika sätt i olika omgivningar. Med omgivning menar jag sinnen, tankar och kroppar. Det är alltså omöjligt att ha precis likadana visioner med något eftersom vi alla har olika sätt att bearbeta information.

För mig är all den kunskap jag tar med mig från detta äventyr lika viktigt som alla andra läxor jag lärt mig. Jag kan fylla på min verktygslåda med några nya verktyg och fortsätta min kunskapsresa med gott humör.

7. Källförteckning

Murray, S. (2003): *Jaques Lecoq* London: Routledge

Bogart, A. (2001): *A director prepares-Seven essays on art and theatre* Oxon: Routledge

Bogart, A. & Landau, T. (2005): *The Viewpoints book* New York: Theatre Communications Group, Inc.

THE ART OF ARGUMENTS

SCEN 1

(Black)

E,K,A: “He tells her that the earth is flat —
He knows the facts, and that is that.
In altercations fierce and long
She tries her best to prove him wrong.
But he has learned to argue well.
He calls her arguments unsound
And often asks her not to yell.
She cannot win. He stands his ground.
The planet goes on being round.”

(Ljus på)

E: what's the difference between a discussion and an argument anyway?

K: an argument is usually heated and a discussion stays calm.

E: so you don't think a discussion can be heated without it becoming an argument?

K: no. I think that if a discussion becomes heated it becomes an argument.

E: do you even know the definition of those words?

K: of course I do. Do you?

E: yes, but it seems like you don't, based on your definition.

A: could you please stop arguing!

E: we're not arguing

K: it's a difference of opinion.

E: a wrangle

K: a clash!

E: a squabble.

K: a disagreement.

E: a quarrel

A: a squirrel??

K: crossing of the swords

E: a bicker

A: a dispute

K: a rumble

E: a tussle

A: a disagreement!!

K: I said that already... We're having an exchange of views

E: That's actually a synonym for a discussion, not an argument.

K: - mumbling-

A: a discussion is the action or process of talking about something in order to reach a decision or to exchange ideas.

E: exactly!! YOU SUCK!

K: and you swallow

E: oh shut up

K: no you shut up

A: stop fighting!!

K: we're not fighting!

E: we're having a battle royale!

K: a combat

A: a conflict

E: a duel

A: more like a dogfight...

K: WUFF

SCEN 2

STILLBILDER

E: Stop interrupting me! Why would you do that?

A: I can't explain myself to you

E: You don't understand my feelings.

K: that has nothing to do with this...

A: Can't we just say I'm sorry and go on like we did before?

E: Stop crowding me! I need space...

A: Is nothing I do enough?

E: You don't understand my feelings!

Why can't you just be happy for me?!

A: You don't see my point...

SCEN 3

THE LINE

(no lines)

SCEN 4

THE GAMESHOW

X: it's time to play the Art of Arguments, give it up to our host!!

(Host (A) dances in)

A: Thank you, thank you! Welcome to the Art of Arguments!

How's everybody doing tonight?

Well I'm excited too!

We have a great one for you this evening, please give our contestants a BIG hand!!

(Paus)

So.. I think everyone is familiar with the rules.

NOW LET THE GAMES BEGIN!

Please choose a topic from the hat *(to contestants)*

(contestants choose topic)

Aah, WATCHING TV! A classic!

Now go choose your weapons!

(contestants run to get weapons: making excuses and bringing up an old fight)

Now what do we have here? Aaa, making excuses and bringing up an old fight! Let's see how it goes in 3, 2, 1, GO!

E: Every time!!

K: But my favourite show is on tonight!

E: But it's my TV day! Why do you always want my stuff?

K: Please! I missed it last time!

I bought candy just for this!!

E: NO, It's my TV day! I'm not going to let you take this from me like you did with Mr.

Sprinkles!!

K: You have to let that go... He was just a teddy bear. And it was an accident anyway.

E: ACCIDENT?? YOU DECAPITATED HIM WITH A SPOON!!

A: Alright, alright... Easy there! Here's a joker for you sir *(gives joker to K)*, and now I think it is time for a cool down dance! *(A changes channel and music starts playing)*

(K changes the channel again)

E: STOP IT! IT'S MY TV DAY! MINE!

K: Fine then!!

(K walks away)

A: *Phew, that got a bit heated, let's see about the next one!*

(contestants choose topic)

Oo, someone's on their phone! This is an argument more familiar to the younger generations!

Now go get your weapons!

(contestants run to get weapons: silent treatment and guilt-tripping)

And start in 3, 2, 1, GO!

E: The fact that you'd rather be on your phone than spend time with your family makes me really sad...

(silence)

Did you hear me?

(silence)

Why are you ignoring me?!

(silence)

Seems like your phone is more important to you than I am.

(silence)

You're making me sad, do you realise that??

HELLO??

A: Okay! Time for some jokes, don't you think?

(E cries and K apologizes by giving E a hug)

aww, this one ended well! Hugs all around!

And the next topic!

(contestants choose topic)

Oooh emptying the dishwasher, another classic!

Go get your weapons!

(contestants get weapons: changing the subject and interrupting)

3, 2, 1, GO!

K: Why can't you do it? I did it last time!

E: Hey did you remember to pay the bills? Or was it my turn?

K: Please just empty the dishwasher!!

E: Oh my goodness! I forgot to water the plants! Now they will all di...

K: JUST EMPTY THE DISHWASHER!!

E: Did you know that the ancient Egyptia..

K: I don't care about the ancient Egyptians, I just want you to empty the dishwasher!!

E: Did you know that crocodiles can't stick their tongue out?!

K: BUT HUMANS CAN! (*sticks his tongue out*)

SCEN 5

THE WEB

A: I'm begging you, it's just a game!

E: It's like a cage.

K: Hoping or waiting for something that won't happen or come true and being let down.

A: I'm begging you, please let me go!

E: It's like a cage.

(*A starts running*)

E: It's a cage, you can't see through the bars.

K: Goals that you can't reach

E: lying to yourself

K: you don't understand

E: Not listening!

K: silence

E: violence

(*A stops running*)

E: It's a cage.

A: Listen

E: It's like screaming on the inside!

A: Listen!!

E: it's like screaming on the inside...

A: Bubble

K: Bubble

E: Bubble

(A pops the bubble)

A: it really annoys me when someone doesn't react to my question.

K: when someone does something disrespectful it really gets to me. Disrespect builds up
to more disrespect and anger.

E: I hate it when someone makes bad excuses after they've made a mistake.

A: react to my question.

E: they might promise me something but then they break that promise.

K: It's a vicious circle

A: it really annoys me when someone doesn't react to my question.

K: What did you say?

(no answer)

When someone does something disrespectful it really gets to me...

(E bumps into K)

(K steps on rope that makes E unable to move)

E: I hate it when someone makes bad excuses after they've made a mistake.

(E attacks K and hurts him)

A: Stop that!

E: He started it!

E,K,A: "He tells her that the earth is flat —
He knows the facts, and that is that.
In altercations fierce and long
She tries her best to prove him wrong.
But he has learned to argue well.
He calls her arguments unsound
And often asks her not to yell.
She cannot win. He stands his ground.
The planet goes on being round."